

Sau Mười Năm Biệt Tích

Thành Nhân đọc xong lời di chỉ giáo đầu, chàng cảm kích vô biên, nguyện ghi tâm khắc cốt. Kế đó, chàng cung kính rạp mình bái lạy di chỉ, tỏ dấu tuân phục. Trong khi trán chàng vừa giập xuống giữa hai lòng bàn tay xòe ngửa đặt trên nền sàn thạch điện, xảy nghe một thoáng có tiếng “lào xào”. Đến chừng ngẩng lên, chàng chẳng thấy còn bức bình phong đâu cả, đồng thời chàng vô cùng kinh ngạc khi nhận ra trước mắt một cảnh tượng hết sức diệu kỳ...

Trên một chiếc bồ đoàn bằng đá quý, rộng chừng nửa trượng, cao hơn một thước, được gọt đẽo công phu, một bộ xương đang ở trong tư thế tọa thiền trông thật nghiêm trang. Đặc biệt nhất là bộ hài cốt ấy phát ra ánh thanh quang sáng rực. Thành Nhân nhủ thầm trong bụng: “Ôi! Thánh cốt đã hóa thành châu ngọc. Thật là huyền diệu. Ta mau bái kiến, kéo trễ đắc tội!”.

Phải mất cả nửa giờ, chàng mới đọc xong những điều hướng dẫn khắc chung quanh bồ đoàn. Theo như lời vị tiền bối võ lâm Thánh Tổ An Nam, để luyện được mười pho bí pháp tuyệt kỹ của người, kẻ được gọi là truyền nhân phải thực hiện hai điều kiện căn bản. Thứ nhất, không còn khái niệm về thời gian và không gian, thứ hai không còn vương vấn trong lòng về việc ân oán trên cõi đời phàm tục nữa. Vị tiền bối võ lâm Thánh Tổ An Nam còn ban cho truyền nhân mười củ sâm thiên niên mà chẳng rõ người mang ở đâu về trồng sẵn dưới tuyệt cốc này. Nhờ nhai mớ lá non của những ngọn dây sâm bò ra ngoài ấy mà Thành Nhân mới hồi tỉnh lại được.

Theo như lời căn dặn của vị cao thủ võ lâm tiền bối thì chàng phải ăn một củ sâm xong mới luyện một pho bí pháp, khi luyện xong một pho mới ăn tiếp củ thứ hai để luyện tiếp pho thứ nhì... Cứ thế chàng dùng mười củ sâm vạn niên để luyện mười pho bí kíp độc đáo ấy. Trong thời gian luyện công, chàng khỏi phải ăn uống gì nữa cả. Những điều chỉ dạy của tiền bối, nhất nhất Thành Nhân đều ghi nhớ trong lòng. Để bắt đầu thực hiện, chàng đi về phía mé tả gian thạch điện. Chàng cẩn thận rút cái chốt đồng cài ngang hai cánh cửa đá. Theo lối này, chàng bước ra chỗ trồng sâm. Phải vất vả cả buổi chàng mới moi lên được một củ sâm to bằng bấp tay. Đây là lần đầu chàng thấy được loại nhân sâm trải qua hàng ngàn năm thật hoàn chỉnh. Trên chốn giang hồ, người ta đang bỏ công để sưu tầm nó. Loại sâm này được vinh tôn là võ lâm chi bảo, quý giá vô cùng. Tay cao thủ nào chủ cần hưởng một củ thôi, lập tức tăng lên đến hàng trăm năm công lực... Thành Nhân tẩn mẩn phủ sạch bụi cát bám vào củ sâm. Sau đó chàng ngồi bệt xuống đất, xòe rộng đôi chân, dùng cả hai bàn tay đỡ lấy củ sâm quý cho vào miệng, nhả nha gặm từng miếng trông thật ngon lành. Lúc này xem chàng ngây ngô đến buồn cười. Những giọt huyết sâm chảy ra, bết cả vào mặt mũi, thế mà chàng vẫn cứ vô tư thụ hưởng kỳ duyên...

Phàm ở đời, khi thích ứng với môi trường sinh thái, ắt hẳn sự sống sẽ được tồn tại trên thế gian này. Ngô Thành Nhân cũng vậy! Nếu thừa nhỏ chàng không được hưởng bằng trình của loài hoa thánh được Quỳnh Tiên Bách Tuế thì làm sao chàng có thể bình an trong trường hợp khắc nghiệt kia? Âu, đó phải chăng tạo hóa đã liệu bề sắp đặt tùy tính cách của mỗi con người! Số phận cũng phần nào do vậy mà nên.

Thành Nhân chậm rãi quay trở vào thạch điện. Dáng đi của chàng lúc này trông mới vững chắc làm sao? Chất lượng kỳ diệu của loại thiên niên nhân sâm thật là độc đáo. Nó có thể biến một cái xác thoi thóp trở thành một vóc dáng tráng kiện, sung mãn hoàn toàn. Tuy lưu lại trên thân thể một chiếc quần lưng gút, Thành Nhân vẫn chẳng quan tâm chi cả. Chàng cung kính dành lễ trước bộ hài cốt của vị Thánh Tổ xong mới mở cửa bước qua gian thạch thất bên mé hữu. Cánh cửa đá nặng nề vừa được mở rộng. Trước mắt chàng như rực rỡ hào quang, chói lòa đôi nhãn mục. Phải một lúc thật lâu sau đó, chàng mới nhận ra vật lạ là một chiếc trống đồng cổ được cấu trúc và khắc họa theo lối phương nam độc đáo vô cùng! Những chữ Nôm đúc nổi bên trên mặt trống đập ngay vào mắt chàng: “Ngô Vương bí lục – Đệ Nhất Bí Quyết Chân Truyền!”. Nếu là ở những trường hợp bình thường, chàng sẽ vô cùng xúc động. Song ở đây, sau một biến cố tang thương phũ phàng cay nghiệt, có thể đã làm thay đổi trạng thái tâm hồn của chàng rồi chăng? Chính thái độ vô tư đã giúp chàng lấy lại tinh thần tráng kiện để tiếp thụ những dòng di chỉ quý giá được khắc rất nhỏ bên cạnh nhiều hình thù họa tiết của trống đồng! Thế là chàng vừa đọc đến đâu, vừa thực hành đến đó! Vốn sẵn có đặc tính kiên trì, chàng ung dung luyện lại từ đầu những bài quyền cơ bản khắc ghi trên đó.

Nơi Ngô Vương động phủ này không có ngày mà cũng chẳng có đêm. Ngày đêm là khái niệm chu kỳ của nhật nguyệt. Song le, hiện tại đối với chàng chẳng có nghĩa lý gì! Giờ đây chàng đã hòa nhập hoàn toàn với khung cảnh mới. Có khác nào vạn vật trên thế gian thọ khí âm dương cũng như những tia sáng rực rỡ của ánh nắng mặt trời, tự nhiên, hài hòa đến độ dường như vô tình ấy!

Người ta bảo thời gian hờ hững trôi qua, ấy là muốn khái quát những tâm trạng vui buồn trên dương thế. Như ở đây, thời gian ngược lại chẳng hờ hững chút nào. Mỗi giờ mỗi khắc đều có giá trị tuyệt đối. Nó khẳng định tính chất, ý nghĩa của sự miệt mài lao động. Và nó chính là một trong những điều kiện căn bản để con người có thể hoàn thiện những công trình vĩ đại cho thế gian!

Tiếp thụ những tinh hoa của các bí kíp chân truyền của vị tiền bối võ lâm Thánh Tổ An Nam Cái Thế kỳ nhân, đối với Ngô Thành Nhân là việc làm lặng lẽ. Bởi vậy, thời gian cứ lặng lẽ trôi qua! Phải! Chàng đã miệt mài khổ luyện. Lĩnh hội xong bí quyết thứ nhất, chàng tiếp tục ăn củ nhân sâm thiên niên và luyện vòng công phu bí quyết thứ hai. Theo lời dặn của người, chàng ôn lại Đệ Nhất Bí Quyết Chân Truyền. Thật là kỳ diệu! Những luồng chân nguyên của chàng rần rật phát huy. Chàng xòe rộng hữu chưởng vỗ nhẹ xuống mặt trống đồng. Lạ thay! Một tiếng “tum” vang lên.

Liên sau đó, cả một lớp trống bọc phía ngoài rạn nứt ra rồi nát vụn như cám, để lộ một chiếc trống đồng khác được đề “Ngô Vương bí lục – Đệ Nhị Bí Quyết Chân Truyền”! Thành Nhân tiếp tục thọ giáo. Lần lượt chàng luyện hết cả mười pho bí pháp nằm trong bộ trống đồng. Đặc biệt phần cuối của mỗi pho bí quyết nào đều được ghi rõ cách thức hóa giải các thế chiêu tuyệt kỹ. Thực tế đây mới đúng là “Ngô Vương bí lục Chân Truyền”! Pho Ngô Vương bí lục này là cả một kỳ công của vị Thánh Tổ An Nam Cái Thế kỳ nhân, có đủ khả năng khống chế hoặc vô hiệu hóa những chiêu siêu phàm của pho Ngô Vương bí lục trước đây đã bị lọt vào tay lão cái thế ma đầu Hỗn Thế Tà Thần của Mông bang.

Nhắc lại, Ngô Thành Nhân luyện xong pho bí pháp cuối cùng, đồng thời đọc những lời di huấn vĩnh biệt của vị tiền bối võ lâm Thánh Tổ An Nam Cái Thế kỳ nhân, chàng mới giặt mình tỉnh ngộ. Thì ra pho bí pháp cuối cùng chính là bí kíp trận pháp Thủy Kiệt Vạn Dao Cương mà Đức Ngô Quyền Đại Vương thừa trước đã từng sử dụng để chiến thắng quân xâm lược trên sông Bạch Đằng. Trong một đoạn di huấn sau cùng có ghi rõ:

“Truyền nhân yêu quý của ta! Khi để lại pho bí pháp trận đồ này, ta muốn lưu truyền lại kinh nghiệm chiến đấu chống ngoại xâm cho con cháu. Ta biết thế nào bọn người ngoại bang cũng sẽ đem quân thôn tính nước Nam ta! Vì thế con hãy mang bí quyết này ra để hợp lực với những anh hào cùng chung chí hướng. Ta tin rằng trận Bạch Đằng Giang lần thứ hai còn lẫy lừng hơn trước nhiều. Vì ta đã thấu nhận những kinh nghiệm vô cùng quý báu, cho chép cả vào bí pháp trận đồ này. Thế cho nên khi con luyện xong pho bí pháp này hãy mang tất cả chí nguyện, tâm huyết và tài năng ra mà phụng sự xã tắc, bảo vệ non sông gấm vóc thân yêu! Ta sẽ yên tâm tiêu diêu miền cực lạc. Và ta cũng không quên chúc phúc cho con trở thành bậc minh chủ võ lâm – Võ công cái thế trong thiên hạ!”.

Theo sự ủy thác của bậc tiền bối võ lâm, chàng mang viên hồng ngọc thật lớn nằm trong chiếc trống đồng cuối cùng, đi đến nhẹ nhàng đặt vào lòng bộ hài cốt của vị Thánh Tổ An Nam Cái Thế kỳ nhân. Ánh thanh quang của bộ hài cốt hòa với ánh hồng ngọc của viên ngọc tạo thành khối hào quang rực lên màu tím tuyệt vời. Thành Nhân không để ý đến sự thay đổi sắc màu của ánh sáng. Chàng cúi sấp mình xuống tạ ơn. Ngay lúc đó, sự kiện bất ngờ xảy ra. Trong khi chàng cúi thấp đầu để vọng tạ, hai báu vật là bộ hài cốt và viên hồng ngọc chớp lóe sáng lòa hào quang màu tím trong khoảnh khắc rồi tắt ngấm. Đồng thời, cả hai báu vật trên chiếc bô đoàn biến mất! Gian thạch điện tối om. Tất nhiên đối với đôi nhãn mục của Thành Nhân hiện nay thì khỏi phải lo ngại gì cả. Chàng kinh ngạc nhìn lên. Thay cho bộ hài cốt của Tổ sư là những chữ Nôm hiện ra trên vách tường ngay chỗ người tựa lưng vào đó: “Đệ tử nên gấp rút rời khỏi chốn này trước nửa giờ! Ta đã được siêu thoát rồi! Vậy con hãy ghi nhớ những điều ta đã dặn! An Nam Cái Thế kỳ nhân”.

Ngô Thành Nhân làm lễ vọng tạ một hồi nữa mới đứng lên. Chàng lững thững

bước ra khỏi tòa động phủ quen thuộc. Bấy giờ cả thân thể chàng chẳng còn một mảnh vải che thân. Trông chàng lúc này có khác chi một người tiên sử. Đúng vậy! Chàng đã luyện công miệt mài cùng năm tháng. Thậm chí đến cả bản thân chàng cũng chẳng màng.

Ngô Thành Nhân toàn tâm, toàn ý với công phu luyện các bí pháp nằm trong phủ Ngô Vương bí lục đạt đến mức tuyệt luân. Thế mà chàng chưa hề nghĩ rằng, với trình độ võ công hiện giờ nghiêm nhiên chàng đã trở thành một cao thủ thiên hạ vô địch trên chốn võ lâm. Cũng nên nói thêm rằng, suốt cả quá trình luyện công, chàng không hề nghĩ đến thời gian. Mà thật vậy, chàng đâu có ngờ, thời gian đằng đẵng trôi qua. Chàng sống dưới tuyệt cốc này vừa đúng... mười năm!

Mười năm!...

Ôi! Mười năm! Quãng thời gian này nào phải ngắn ngủi gì đâu? Mười năm biết bao đổi thay, biến động của cuộc đời. Mười năm qua vắng bóng chàng giữa chốn giang hồ, chàng có ngờ đâu cuộc đời đầy sóng gió của mình đã gần như chìm lắng trong ký ức mọi người. Nhất là đối với những nàng tiên hạ giới, những giai nhân sắc nước hương trời, thì mười năm để lại trời thương nhớ.

Ôi! Những giấc mộng yêu thương để tạm quên đi bao vấn vương luyện nhỡ. Những đôi mắt trừng đờng u sầu, những bờ môi nhạt nhòa héo úa. Ai đã khơi nguồn bao dòng lệ nhớ thương? Ai đã gây nên phiên khúc đoạn trường để lòng ai cứ nhớ thương khắc khoải?

Ấy là chuyện của các nàng tuyệt thế giai nhân, hạ hồi phân giải tiếp.

Lại nói về chàng hiệp khách Đại Việt của chúng ta. Vâng theo lời dạy của vị tiên bối Thánh Tổ An Nam Cái Thế kỳ nhân, sau khi từ biệt và vong tạ vong linh người. Chàng rời khỏi Ngô Vương động phủ mà lòng nghe xeo xuyến băng khuâng.

Theo phản ứng tự nhiên của người có trình độ võ công thuộc vào hàng siêu đẳng. Ngô Thành Nhân sử dụng thuật “Phi Áo thần hành” lặc mình một cái. Bóng dáng chàng nhẹ nhàng như mây khói, tựa như phép tàng hình của quỷ sứ giả ma vương! Đến nỗi khi chàng xuất hiện ngoài Vạn Độc U Hồn cốc, hàng ngàn con độc vật gồm đủ các loài vẫn chẳng hay biết mảy may. Chúng bò ngang bò dọc theo các vách đá hay tụ hội lại từng nhóm bên cạnh mấy đống xương để chờ mồi.

Thân pháp tuyệt vời tựa ma ảnh, chàng phóng mãi lên cao như một bóng khói mờ. Thời giờ trôi qua, ước chừng chưa giáp bã triều, chàng đã hiện diện trên bờ Vạn Độc U Hồn cốc. Kìa là dãy Hoành sơn nhuộm máu năm xưa. Cơ man những xác người đã mục rã và là phân bón cho cây cỏ. Bãi chiến trường năm xưa còn đó, hay đã chìm là dĩ vãng xa xăm. Vậy giờ chàng đứng đây không còn mảnh vải che thân,

Ngô Thành Nhân ôi! Gần mười năm qua chàng biệt tích giang hồ. Có ai ngờ chàng ngộ đặng kỳ duyên? Đã qua rồi một kiếp trầm luân mà định mệnh an bài trong thử thách. Rồi hôm nay, sau mười năm xa cách, chàng sẽ trở thành người vô địch võ

lâm.

Chàng đứng tần ngần nhìn lại quăng đất mọc đầy cỏ dại mà chính nơi đây mười năm về trước là một ghềnh đá rộng, bên dưới có gian thạch thất... Thân phụ của chàng cùng tên vua ăn trộm Xuyên Bích Đạo Vương chắc không tránh khỏi tan xương nát thịt khi lão đại ma đầu Hồn Thế Tà Thần dùng kinh lực biến ghềnh đá thành bình địa! Chàng còn đang thần thờ nhớ lại biến cố ngày xưa, thì xảy đâu một con hổ vằn to lớn bất ngờ lao đến với đôi bộ móng vuốt sắc như gươm chộp vào cổ chàng. Thành Nhân vẫn thản nhiên không thèm tránh đỡ.

– Bịch!

Con cộp núi chưa hề đụng đến da thịt chàng đã ngã lăn ra chết tốt. Thành Nhân khẽ cau mày một thoáng rồi reo lên:

– A ha! Thì ra mi đã “có lòng” mang đến tặng cho ta một bộ y phục đó à! Hay lắm!

Miệng nói, tay làm. Chàng lật xác con cộp ra lớn ra, lột ngay lấy lớp da chỉ trong chớp nhoáng. Sau khi dùng hơi nóng trong người thổi nhẹ mấy cái, bộ da cộp đã được chàng “thuộc” xong. Tạm thời chàng đã có bộ y phục thật là vừa ý.

Chiều hôm đó, khi bóng ác lặn khỏi đỉnh non đoài, người ta thấy một vị lữ khách độc hành trạc tuổi trung niên vận bộ y phục da hổ đang đứng tần ngần trên quan lộ xuyên sơn. Người ấy là ai? Đi về đâu giữa hoàng hôn quạnh vắng? Và dường như có tiếng nhạc lòng đang dạo khúc băng khuâng? Mấy nẻo quan san, đường mây một ngã, người định về đâu mà trông nhàn hạ thế kia?!

Ô kìa! Người ấy ngoảnh đầu nhìn lại. Thì ra vị lữ khách độc hành kia không ai khác hơn ngoài người anh hùng cao thủ võ lâm Đại Việt Ngô Thành Nhân! Chẳng hiểu sao qua giây khắc tần ngần, chàng dậm cất bước mình phóng vút về hướng nam như một chiếc bóng mờ kỳ ảo...

* * *

*

Ngày thứ, Ngô Thành Nhân đặt chân đến một vùng đất lạ có những tòa tháp bằng đất nung, đở rục mọc trên một ngọn đồi trọc, trông thật uy nghi cổ kính. Chàng còn đang say sưa ngắm những đường nét kiến trúc độc đáo lạ, xảy nghe mấy chuỗi cười dài vang lên. Tiếng cười lỏng lẻo giữa không gian. Nếu mái tháp không được đúc liền thành một khối và kiên cố như vậy, ắt hẳn phải bị chấn động giữ lăm. Lại nói, tiếng cười dài chưa dứt, đã thấy ba bóng người to lớn từ dưới chân đồi phía đông bay vút lên như những cánh đại bàng. Đến lúc ba kẻ lạ mặt râu hùm thân pháp, hiện rõ bản tướng là ba tay cao thủ vận thanh y, theo lối phục trang của người Giang Bắc. Kẻ cầm đầu là một lão già tuổi thất tuần, mặt vàng như nghệ, râu bạc như sương, đôi nhãn quang lộ ra những tia thâm độc. Hai bên tả hữu lão ma đầu là hai đại hán trạc ngũ tuần. Tên nào cũng râu ria xồm xoàm, mắt lồi mũi lân mười phần hung dữ.

Lão ma đầu quắc mắt, nhìn xéo một thoáng vào người trung niên vận y phục bằng da mãnh hổ. Lão khẽ cau mày. Rõ ràng chuỗi cười vừa được lão phát ra với trình độ nội công vô cùng thâm hậu, thế mà nhân vật kỳ lạ kia vẫn cứ ung dung ngắm nghía những công trình kiến trúc, chẳng hề mảy may dao động tí nào! Hai gã đại hán định xông đến gây với Thành Nhân, lão ác ma đầu ra hiệu ngăn chúng lại. Một tên ngạc nhiên hỏi:

– Bẩm lệnh chủ! Cớ sao người không cho bọn thuộc hạ này dẹp cái gai trước mắt ạ?

Lão ma đầu lạnh lùng trầm giọng:

– Các người chớ có gây sự...

Ngay lúc đó từ dưới chân đồi hướng nam xuất hiện bốn bóng người. Những người này dùng thuật khinh công thượng thừa trông như én liệng. Thoáng chốc họ đã lên đến nơi. Và dáng người nào cũng trung bình song rắn rỏi chắc nịch. Nhìn qua cách ăn vận, có thể đoán ra ngay là những người không thuộc Đại Việt. Một người trạc ngoại lục tuần, vận gấm bào thêu kim tuyến, râu tóc điểm sương, dáng điệu uy nghi quắc thước. Ông ta tách ra khỏi bọn tiến tới vài bước hướng về lão ma đầu xá nhẹ một cái, cất giọng lơ lơ nói bằng tiếng Trung Nguyên:

– Xin kính chào túc hạ! Bọn tiện nhân chậm chân nửa bước khiến cho túc hạ phải chờ. Xin lượng thứ cho!

Lão ma đầu nhún vai, nhìn lướt cả bọn với ánh mắt đầy vẻ khinh bỉ. Bằng một giọng hách dịch, lão nhếch môi cười từng tiếng:

– Hừ! Các người cũng thừa biết rồi! Bang chúa của chúng ta vốn là vị Minh chủ võ lâm bá cõi, thần thông quảng đại, nhập hóa siêu phàm. Vả lại, dưới tay hoàng đế Đại Nguyên là cả một lực lượng thiên binh hùng hậu. Một dải Trung Nguyên rộng lớn biết bao, thế mà bọn ta đã thâm tóm khá dễ dàng. Sá chi cái xứ bé nhỏ này bọn ta muốn san thành bình địa lúc nào chẳng được! Song chúa thượng chúng ta vốn có lòng... từ bi, những muốn thu phục nhân tâm, vỗ yên bá tính. Tức một nỗi là đám vua tôi triều đình Đại Việt ngang đầu cứng cổ, không chịu thuận phục thiên triều. Nay bọn chúng ta vâng mệnh bang chúa Tứ Hải Đại Mông bang cùng hoàng đế Đại Nguyên đến xứ này phủ dụ các người tạm cho mượn đường kéo quân bình Đại Việt! Nếu vua tôi các người thuận tình, các người đồng lòng phục ý, lẽ đương nhiên là bọn ta sẽ khải tấu cùng thiên tử phong vương cho chúa công các người. Đồng thời giới võ lâm cao thủ của xứ này tất thấy đều là bạn hữu giang hồ với chúng ta cả! Nhược bằng nghịch ý...

Chẳng chịu nổi giọng lưỡi phách lối của lão ma đầu, một người trong bọn cao thủ kia bật thốt:

– Thì sao?

Để trả lời câu hỏi nọ, lão ma đầu vận công phát mạnh tay. Một luồng kinh lực

sung mãn quật thẳng vào một trong những tòa tháp cách đó không xa:

– Âm!

Tòa tháp to lớn biến mất. Thay vào đó là một khối tro bụi màu sắc đỏ ối tựa thân sa cuộn cuộn bốc lên giữa khoảng không, tỏa rộng khắp nơi, thật lâu mới từ từ lắng xuống. Cả bốn tay đại cao thủ kia không hện mà cùng thốt lên bằng tiếng bản xứ:

– Trời! Khốn nạn!

Cùng thời gian đó, lão ma đầu cất lên một tràng cười ngạo nghễ:

– Kha kha kha kha...

Hai tên đại hán cũng ngửa cổ cười theo:

– Ha ha ha ha! Ha ha ha ha!

Người vận áo gấm bào thêu kim tuyến quét đôi nhãn quang nẩy lửa nhìn thẳng cào lão ma đầu, nghiến răng:

– Đây lão ác ma kia! Công trình kiến trúc của dân tộc ta rất ư cổ kính. Thế mà người dám xem như một món đồ chơi của trẻ con. Người ngang nhiên xuất thủ, phá hủy di sản thiêng liêng của tiền nhân, chúng ta thế sẽ lấy máu các người để rửa mối hận này.

Lời nói chưa dứt, cả bốn người đều vận khí cương một lượt. Lão ma đầu vòng tay kiêu ngạo:

– A, thì ra các người muốn về châu Diêm chúa hả?

Lão hất hàm một cái. Tức thời hai tên đại hán rút soạt đại đao, xuống tấn đợi chờ. Lão ma đầu nói với hai tên thuộc hạ ngụ ý đe dọa luôn bốn tay cao thủ không sớm chịu tuân phục ý lão:

– Các người “làm thật” bốn “con chồn đèn” kia, còn ta thì biến mấy ngọn tháp đá nung này thành tro bụi cho rồi.

Người vận áo gấm bào thêu kim tuyến thét lên:

– Không được! Thà người giết bọn ta chết chứ không được đụng đến mấy tòa tháp thiêng liêng ấy!

– Hà hà hà!... Mấy cái tháp bằng đất nung ấy mà quý giá hơn sinh mạng của các người ư? Thôi được! Nếu các người cự lại hai tên thủ hạ của ta thì ta hứa sẽ để yên mấy cái tháp vô tri vô giác ấy! Nào! Giao thủ đi cho ta xem!

Lời của lão ta khác nào mệnh lệnh cho cả hai phía đối phương. Hai gã đại hán đồng thét lên như pháo lệnh, thi triển ngay bí pháp “Lôi Âm thần đao” uy dũng khôn lường. Theo ám hiệu của người áo gấm, ba tay cao thủ mỗi người rút bên hông một món binh khí giống tựa cây thiết giản. Các thế thủ của ba người này thoạt trông có vẻ chậm chạp đến buồn cười, song kỳ thực lại rất chặt chẽ và kín đáo. Hai gã đại hán có khác nào đôi mãnh hổ đói mồi, hung hăng quá đỗi. Tuy nhiên, ba tay cao thủ kia vẫn bình tĩnh đón đỡ một cách gan lì:

– Cheng, cheng! Chát, chát!...

Những đường đao thần tốc cùng những ngọn giản kỳ ảo lạ lùng, thỉnh thoảng lại chạm nhau phát ra nhiều tia lửa màu xanh trông thật là ngoạn mục. Sau mười hiệp có dư nhờ vào các chiêu tuyệt kỹ của bí pháp “Lôi Âm thần đao” danh chấn giang hồ, hai gã đại hán ma đầu dần dần giành được thế thượng phong. Hai tên thuộc hạ của lão ma đầu càng đánh càng hăng. Trong khi ba tay cao thủ kia nội lực có phần hạn chế, nên chỉ bị nên chỉ bị truy bức thoái mái về phía sau. Lúc ấy, người vận gấm bào thay đổi hẳn sắc diện. Lòng đầy sự hồi hộp lo lắng ông ta trầm ngâm vận nội công để phòng bất trắc. Nhưng rồi việc gì đến vẫn cứ đến, dù lòng ông ta chẳng muốn chút nào. Đến hiệp thứ mười lăm, hai tên đại hán ma đầu thét lên cùng một lượt, thi triển độc chiêu. Xen lẫn tiếng rú thảm là tiếng cười man rợ của lão ma đầu:

– Ha ha ha! Các ngươi là loài chuột nhắt. Phá tan mấy cái tháp này xong, ta sẽ đích thân hạch sách bọn vua tôi của các người mới được.

Nói xong, lão vận sáu, bảy thành công lực vào hữu chưởng nhằm tòa tháp trước mặt đẩy tới. Luồng kinh lực mạnh như di sơn đảo hải ào ào lấn đến. Người vận gấm bào thêu kim tuyến thét lên kinh hoàng, lao ngay vào giữa luồng kinh phong khủng khiếp ấy với mục đích quyết bảo vệ những ngọn tháp thiêng liêng của dân tộc ông ta...

– Âm!

Một tiếng nổ long trời lở đất. Hai tên đại hán ma đầu định xuất chiêu hạ thủ luôn ba người kia, bất giác chúng quay đầu nhìn lại, biến sắc. Lão ma đầu – lệnh chủ của bọn chúng – ộc ra mấy búng máu tươi, đưa tay lên ngực trợn mắt nướng cổ, cố nuốt trôi số huyết bầm cứ chực trào ra, trong khi cả thân mình loạng choạng như người say rượu.

Nhắc lại, người vận gấm bào định đem thân mình hứng trọn luồng kinh phong, che chắn cho tòa tháp bật ra. Người vận gấm bào bị bắn lộn ngược về phía sau ngoài một trượng máu huyết trong người đảo lộn. Chưa kịp nhòem dậy liền nghe tiếng nổ đinh tai nhức óc. Ông ta than thân trong bụng: “Thôi rồi! Bao công khó của tiền nhân nay đành chịu cảnh hoang tàn! Than ôi!” Nhưng bỗng nhiên người áo gấm lại trở mắt ra nhìn sững. Tòa tháp cổ kính vẫn đứng vững trước mặt, trong lúc lão ma đầu hộc cả máu tươi, thoái lui liên tục, đôi mắt thâm độc của lão lồi hẳn ra ngoài, nhìn trừng trừng về tòa cổ tháp. Người ta có cảm tưởng như lão đang ngó thấy quỷ thần xuất hiện nhãn tiền. Thì ra, bên chân tòa tháp sừng sững một người to lớn vạm vỡ, vận y phục bằng tấm da mãnh hổ quấn quanh mình. Người ấy chính là vị lữ khách độc hành Ngô Thành Nhân. Từ nãy đến giờ chàng bận ngắm nghía các tòa tháp một cách say mê, thậm chí không hề quan tâm tới cuộc giao thủ vừa rồi. Nhân lúc bước sang tòa tháp này để ngắm tiếp xảy nghe một luồng kinh lực ập đến, chàng bèn lắc nhẹ mình bay đến đón chặn ngay. Đứng ra thì thâm tâm của chàng chẳng buồn can thiệp vào chuyện người khác. Lại nói hai tên thủ hạ của lão ma đầu nhác thấy lệnh chủ thất thủ

như vậy, vả lại sẵn tính hiếu chiến vì vừa mới trấn áp ba tay cao thủ khá dễ dàng, nên chi phấn chấn tinh thần, đồng loạt múa tít đại đao nhảy vào tấn công Ngô Thành Nhân. Bấy giờ chàng vẫn điềm nhiên quay lưng lại phía mọi người, mãi mê ngắm tòa tháp không chán mắt. Hai tên ma đầu mở cờ trong bụng. Sau khi múa tít binh khí để lấy trớn, chúng hoành đao sả thẳng cánh vào chàng. Ai trông thấy cảnh này thấy đều đing ninh người vận tấm da hổ không chết thời cũng phải thọ trọng thương vì hai đường đao thần tốc. Nhưng, lạ thay! Hai lưỡi đao sắc như nước vút đến chỉ còn cách da thịt của chàng trong gang tấc liền bật ngược trở lại vì một lực phản mạnh gấp mấy lần. Ác giả ác báo! Một tên bị sóng đao bật lại vỡ toác thủ cấp, ngã ngửa ra đất gãy đành đạch như cá mắc câu bị quăng nằm trên mặt đất. Tên kia cũng không thoát khỏi số phận đã dành cho đồng bọn. Hắn bị sóng đao giáng vào cạnh ba sườn phía tả chết tươi. Kể thì lâu, song mọi chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt.

Lão ma đầu không kịp kêu thuộc hạ dừng lại. Lão thấy khá rõ ràng mà cứ ngỡ như một giấc mộng kinh hoàng, khủng khiếp. Quả là một bậc kỳ nhân trên thế gian này. Ôi! Từ thừa cha sinh mẹ đẻ đến giờ, đây là lần đầu lão chứng kiến một người có nội công siêu phàm đến thế. Hai tên thuộc hạ của lão nào phải hạng tầm thường. Thậm chí đến như lão vừa rồi cũng bị dội ngược lại với luồng kinh lực của chính lão, đến nỗi phải bị trọng thương trầm trọng như thế này.

May mà lão chỉ sử dụng có bảy thành công lực, chứ nếu lão dùng hết sức bình sinh thì hậu quả sẽ ra sao? Sự cuồng ngạo của lão biến mất. Lúc này ai nhìn lão sẽ nhận ra những cử chỉ run rẩy, khiếp sợ biểu lộ sự nhu nhược thấp hèn.

Trong lúc đó, sau khoảnh khắc kinh hoàng, người vận áo gấm thấy mình còn tồn tại trên dương thế, lại thấy tòa tháp kia vẫn đứng uy nghi như cũ, nên vui mừng khôn xiết. Ông ta nhận ra vị cứu tinh của mình xuất hiện can thiệp rất kịp thời, bèn vội lết tới quỳ lạy người đó như tế sao, quên cả việc vận công điều hòa nội lực. Giọng ông ta run run chân thành đến cảm động:

– Con xin khấu đầu lạy tạ thần nhân!... Kính mong ngài ra tay che chở cho những tháp thiêng liêng của chúng con!